

Nusos

Estic supercontenta! He après a fer-me el nus de les vambes de bàsquet! Ja tinc vuit anys i em feia una mica de vergonya que m'haguessin d'ajudar.

Fer nusos és un embolic. El pare diu que el primer dia que es va posar corbata va ser l'avi qui li va fer el nus; t'imagines el pare, tan grandot i que l'avi li fes el nus com si fos un nen petit que no sap cordar-se les vambes? Fa riure, oi?

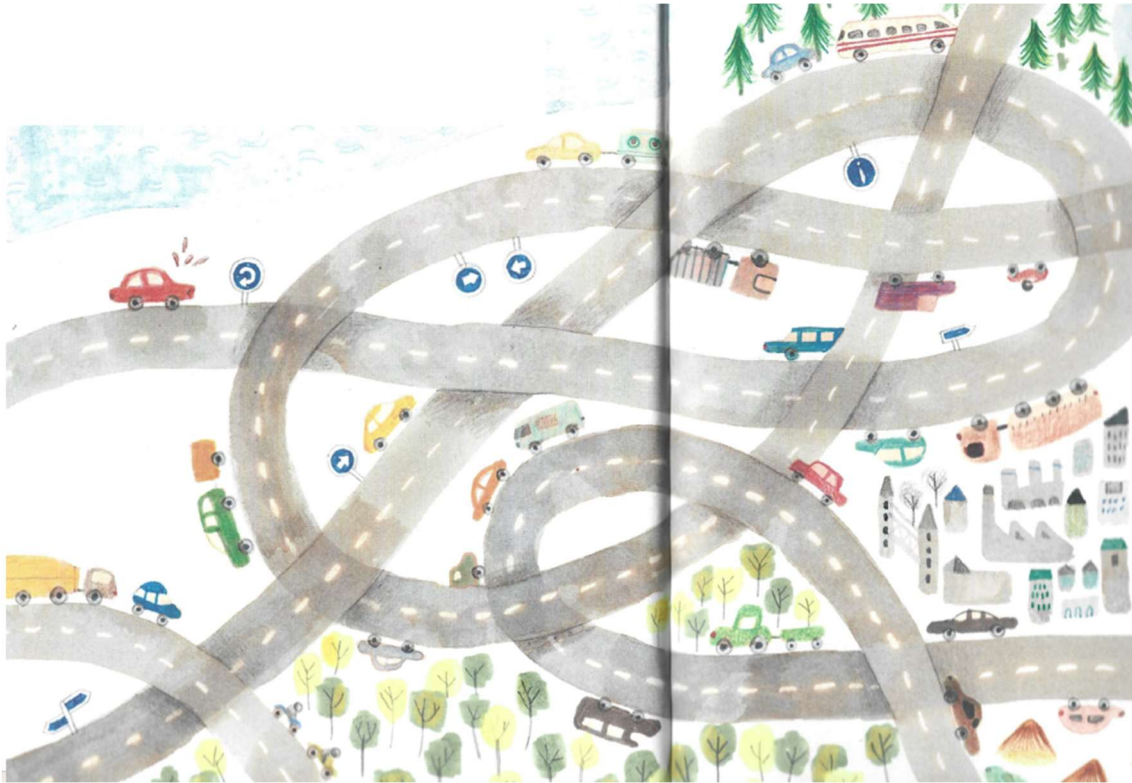
La mare també en sap, de fer nusos. Es posa un mocador al coll i de vegades es fa un nus xic i al costat, de vegades un nus flonjo i a davant... No és com el nus de les vambes que sempre és igual.

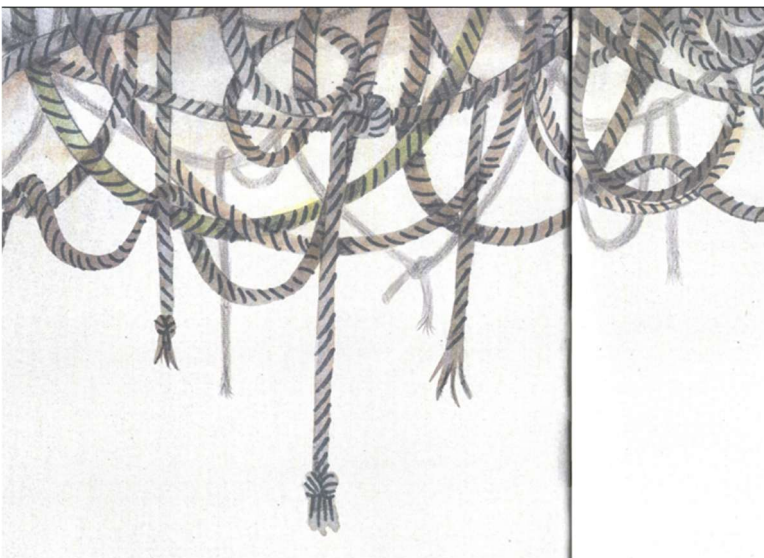
I el nus de la bufanda? A mi m'agrada que la bufanda me la posi el pare. Es veu que el nus de la bufanda és més fàcil que el de la corbata.

Ara, per nusos grossos, els de carreteres. Quan anem amb cotxe i hem de passar per un nus de carreteres la mare i el pare sempre van amb quatre ulls, diuen. Sort del *gps*, que és molt savi i et guia per on has d'anar.

Però els nusos que més m'amoïnen no són ni els de les vambes, ni el de la corbata del pare, ni els dels mocadors de la mare, ni el de la bufanda, ni tampoc els de les carreteres. Els nusos més difícils són dos: el nus a la gola i el nus a la panxa.

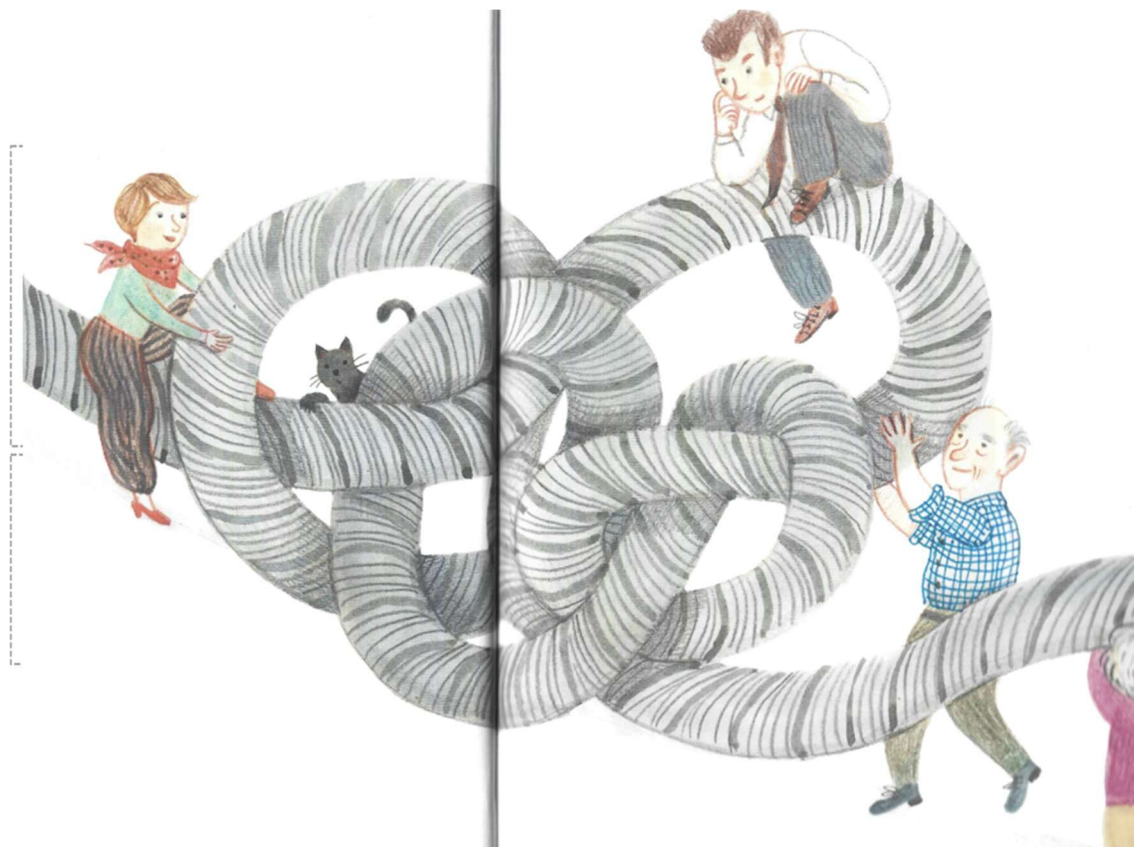
Quan era petita, un dia vaig empentar la Júlia perquè em volia prendre la pala de la sorra. La Júlia va caure i es va fer sang al genoll. La senyoreta em va renyar i em va demanar per què ho havia fet. No podia parlar. Tenia ganes de plorar i no em sortien les llàgrimes. Un nus a la gola no em deixava dir res. I no sabia com desfer aquell nus que ningú veia.

Quan vaig començar primària, vaig canviar d'escola. I també de senyoreta. El primer dia de classe se'm va fer un nus a la panxa. No tenia ganes d'estrenar escola, ni de fer classes, ni de conèixer cap senyoreta nova.

Saps què? Qui desfà millor els nusos a la gola i els nusos a la panxa, que són els nusos més difícils de tots, són la mare i el pare. I els avis també. Si ells són al meu costat, em miren als ulls i noten que tinc un nus, em fan un petó, una moixaina, una abraçada... i el nus s'afluixa poquet a poquet.

I jo els agafo fort de la mà i sento com les puntes del nus es descargolen, una cap aquí i una altra cap allà, fins que el nus es desfà.

Per això estic contenta d'haver après a cordar-me i descordar-me les vambes, perquè vull que els pares i els avis m'ajudin a desfer només els nusos més difícils, aquells nusos enrevessats que no es veuen i que només ells saben desfer tan i tan bé.

